

BESEDA SE SPISOVATELEM JAROSLAVEM FOGLEM

15. 10. 1986 (zapsáno v kronice družiny Ypsilon)

Ani jsem tomu nechtěl věřit, když mi Kája Němec zvěstoval zprávu, že Třebíč navštíví známý český spisovatel Jaroslav Foglar. Během dvou dnů věděla tuto novinu většina členů našeho oddílu. Beseda se měla uskutečnit 15. 10. 1986 v Městském domě pionýrů a mládeže v 17:00.

Někteří nadšenci tam byli už o půl páté, aby si zasedli vhodné místo. S blížící se pátou hodinou se sál zvolna zaplňoval. Mezi příchozími z našeho oddílu byli Ivoš, Marek, Kodl, Jarda a Mirek a dále z jiných družin Jabko, Arnošt Dvořák, Petr a Aleš Křivánkovi a samozřejmě Pedál a Radek Kaup. V předsáli se prodávaly brožury „Píseň úplňku“. Tato brožura byla vydána k nadcházejícím osmdesátinám J. Foglara, obsahuje jeho podrobný životopis, fotografie, bibliografii a další věci. Nutno podotknout, že na tuto brožuru se stála dlouhá fronta.

Mezitím se sál do posledního místečka zaplnil. Krátce po páté hodině přišel za hromového potlesku do sálu usmívající

S Mirkem Obrdlíkem jsme požádali Jaroslava Foglara o podpis do naší kroniky

Pistolnický guláš (množství pro 4 osoby)

- potraviny: 60 dkg vepřového, telecího nebo hovězího masa
- 5-6 ks cibule
- sůl, slanina, paprika, pepř
- máta peprná (nasekaná) a kmín (špetka)
- houby
- šřovík nebo trnky, pcháč (bodlák)
- nářadí: kotlík

Ohledně pistolnického guláše dodávám a upřesňuji, že Robin do něj vždy používal především kořen pupavy.

ROKY 1987 – 1988

Oddílová výprava: Krahulov - Třebíč – 8. 1. 1988

Ráno jsme se sešli o půl deváté na nádraží. Tuto výpravu vedl Ivoš a Marek – bývalí členové „Y„. Na této výpravě se hrálo mnoho nových her. Vystoupili jsme v Krahulově, kde se k nám připojil Kmoch, a šli jsme směrem na Čínu. Když jsme přišli na lesní cestu, začala se hrát první hra „Na stopaře„. Hra spočívala ve stopování Marka, který šel po polní cestě a občas se ohlédl a členi neměli být viděni. Dále jsme hráli hru „Sledování pašeráků„.

Když jsme dorazili k jedné lesní boudě, tak jsme se nasvačili a také jsme si zahráli hru „Míček na střechu„, která se všem velice líbila. Potom jsme šli přes Kojetice do Mikulovického lomu, kde družiny měly co nejdříve uvařit čaj. V lomu jsme se naobědvali. Po obědě jsme hráli dvě hry: „Honba na Tarzana„ a „Aztécký náčelník„. Hry se členům opět velice líbily. Po těchto únavných hrách jsme si odpočinuli a zahráli jsme si na „Alvaréze„. Hru „Aztécký náčelník„ jsme hráli ještě několikrát.

kolem 20 metrů, které byly erozí odděleny od skalního masivu, leží až 4 metry široké pokličky – desky z tvrdého železitého pískovce, který zvětrává pomaleji než sloup z měkkého pískovce pod nimi.,,

Odtud jsme šli po žluté značce do Mšenova. Dobíhali jsme na vlak, ve kterém jsme asi čtvrt hodiny seděli, než se rozjel. Do tábora jsme se vrátili ve 21 hodin a v 22:15 byla večerka.

14. července – 14. den tábora

Naše družina dnes měla kuchyň, takže jsme všichni byli v kuchyni. U paní Sandholzové od rána netekla voda, proto jsme museli čerpat rumpálem vodu ze studny (ta je jen užitková). K obědu byl guláš. Odpoledne bylo volno.

V 17 hodin přišel hajný Kašpar a udělal nám pěknou přednášku. K večeri byl chléb s pomazánkou. Večerka byla jako vždy ve 22 hodin.

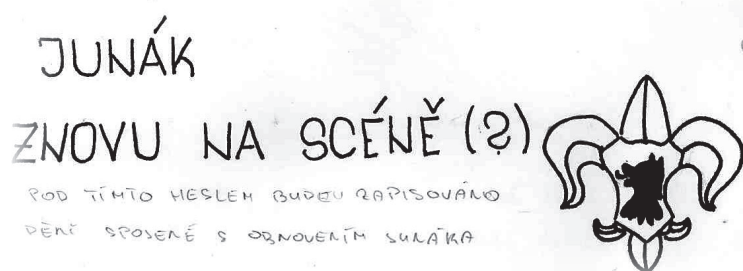

Tábor 1989 – družina R s Robinem na našem fotbalovém hřišti:
horní řada zleva: Jarda Bartík *Pilník*, Petr Křivánek *Havran*, Radek Smola, Aleš Trnka *Trnky*, Radek Koudela *Dlouhán*, Petr Brada *Pupek*, Jirka Peštál *Pedál*, Petr Balabán *Bubla*;
dole zleva: Robin, Pavel Svoboda *Pače*, Petr Mendlík *Brit*

Panorama. Druhá část byla pod Kraví horou. To už hledaly obě skupiny společně. Kdo našel dřív svou část, mohla jeho skupina vyrazit na Kraví horu a tam hledat poklad (během hledání se nesmělo promluvit). Soutěž skončila nerozhodně, ani jedna skupina nezvítězila. Poklad byly docela pěkné dřevěné placky.

Zpátky jsme šli po červené značce do Rapotic. Cestou jsme si udělali oheň. Domů jsme přijeli o čtvrt na pět.

(napsal Boha)

Junák znovu na scéně (?) – 23. 12. 1989

(pod tímto heslem bude zapisováno dění spojené s obnovením Junáka)

V sobotu byl v devět hodin sraz v Klubu Esperantistů. Mimo hochů z našeho oddílu byli přítomni i hoši a děvčata z jiných třebíčských oddílů. Toto sezení vedl Robin a byli přítomni hoši a děvčata ve věku, kdy mohou dělat rádce družin. V posledních dnech a týdnech se všude zakládá junácká organizace, a proto ani třebíčský okres nechce zůstat pozadu. Probrali jsme si junácké zákony a slib. Zákony jsou stejné, jaké nám Robin nadiktoval na 1069. schůzce. Probrali jsme také junácký pozdrav. Sezení skončilo v jedenáct hodin.

Junácký pozdrav:

Slibuji na svou čest, jak dovedu nejlépe:

1. milovati svou vlast – Československou socialistickou republiku, a sloužiti jí věrně v každé době
2. plniti své povinnosti a zachovávatí junácké zákony
3. duší i tělem býti hotov pomáhat bližnímu.

Vzpomínky a příspěvky

NA NÁVŠTĚVĚ U OTY VESELÉHO ml.

Možná toho chlapíka znáte... Občas ho potkáte v naší rodné čtvrti v Domcích, jak jde rozvážným krokem po Znojemské ulici do známého „rožáku“, na okraji Březinky, anebo si vykračuje opačným směrem k oblíbené hospůdce „Na Slavické“. Zdálo by se, že se v našich ulicích nějakým zázrakem objevil samotný Robin, ale jakmile přijde ten obrýlený chlapík blíž, už ho poznáváte – je to Otík Veselý, Robinův mladší syn. Letmo se pozdravíte a každý kráčí svou cestou dál... Jako by se v Domcích vynořil hlavní hrdina z Robinova nedokončeného příběhu o Bílé kotvě...

Ovšem Ota není pořád jen tak zasmušilý a zamyšlený, jak by si nezasvěcený mohl z prvního dojmu myslet. I díky němu jsme získali velice cenné a nenahraditelné dokumenty do tohoto almanachu.

Není to tak dávno, kdy se Ota potkal s Kodlem kdesi v Domcích. Lišácky zamrkal za brejličkami, chytl Kodla za rukáv a tajupně mu sdělil:

*„Něco jsem doma udělal pro otcovu památku! Kluci, to budete mrkat! Stavte se!“,
A tak jsme si po čase domluvili u Otíka doma malou audienci.*

Jakmile se otevřou dveře do prostorného průchodu na Znojemské 11, jako by na vás dýchla atmosféra tohoto domu před dvaceti či třiceti lety: pár kusů starého odloženého nábytku, jehož

Z oddílové knihovničky

UKÁZKY Z KNIH OTAKARA BATLIČKY

„Na vlně 57 metrů„ a „Rájem a peklém„

BYLO JICH OSM

V prvotřídním singapurském hotelu Orient panovala vzrušená nálada. Od malajského kuchtíka až po ředitele – všem visela na rtech otázka: „Kolik jich přijde?„

Před rokem přišli pouze čtyři.

Pravidelně rok co rok připravuje podnik klubovní místnost s prostřeným stolem pro osm osob. Přitom nikdo neví, kdo tito muži jsou. Zaplatili na deset let dopředu, královsky zaplatili, a přicházejí vždy jednou za rok ve stanovený den a hodinu ke společné večeři. Loni byla čtyři křesla prázdná, čtyři příbory zůstaly nedotknuty.

Halou proběhl šum. Přišel první.

Dohněda opálený muž zamířil rázně ke klubovní místnosti. Před dveřmi odevzdal svoji tropickou přilbu malajskému sluhovi, vstoupil a usedl do křesla. Toho jediného znali jménem: Paul Wender. Pět minut nato vešel do hotelu další muž, prošel rychle halou a v další minutě si srdečně tiskl ruku s Wenderem.

